

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul VI.

București.

No. 8.

Dela Conferința Generală.

Cuvântare de deschidere.

Când pe vremuri Izrail se adună la Ierusalim în zilele hotărârilor, se zicea că ei vin „înaintea Domnului“. Tot așa și noi venim aci din toate părțile pământului „înaintea Domnului“. Noi dorim ca El să fie cu noi. De aceea să mergem cu băgare de seamă. Pentru timpul cât ține Conferința, locul acesta devine „însă casa lui Dumnezeu, și „aceasta e poarta cerului.“

Ne adunăm în fața lui Dumnezeu cu un înnoit simțământ al nevoilor noastre. In ce ne privește, ca delegați, ne prezentăm mărturisind păcatele și abaterile noastre, cerând iertare. Din partea comunițărilor, frașilor și surorilor noastre de pretutindeni, cari simț aceleași nevoi ca și noi, umilim inima noastră în această adunare generală, și rugăm pe Dumnezeu să cruțe pe poporul Său și să nu dea rușinii moștenirea Sa în aceste timpuri, când Cel Preainalt intenționează să descopere înaintea întregii omeniri o proaspătă dovadă de puterea Sa mântuitoare.

Ca unii ce am primit solia precisă ce trebuie „să pregătească un popor gata pentru Dumnezeu“, noi ca lucrătoriși delegați, fiecare în parte și toți laolaltă, știm că avem privilegiul de a ruga pe Dumnezeu să ridice dela noi orice gând rău și orice lucru rău, pregătindu-ne să putem ajuta poporul în lucrul lui.

Pe vremuri, deasemenea, cei cari veniau din Izrail la adunări de acestea generale urma să se „bucure înaintea lui Dumnezeu“. Venim aci cu bucurie. Nu putem altfel. Nu îndrăsnim să punem la îndoială cuvântul Mântuitorului, care ne-a iubit și ne-a spălat în sângele Său. Deasemenea n'avem îndrăzneala să refuzăm întrebunțarea alifiei dată în dar pentru ochii orbi, sau să lăsăm adevăratele bogății, aurul curat încercat în foc, și haina cea albă pe care El ni-o dă. Nu lăsăm afară pe Domnul, care bate la ușa și inima noastră. Noi deschidem ușa și El vine înăuntru.

Noi cinăm cu El în sărăcia nevoilor noastre și în toată plinătatea bogățiilor harului Său.

Și așa, plini de bucurie venim „în fața Domnului“. Văd lucrul acesta pe fața frașilor cari s'au unit în această împărțășire a consacrării ca un preludiu al lucrului ce avem de făcut. „Și într'adevăr împărțășirea noastră este cu Tatăl, și cu Fiul Său Isus Hristos“.

Pretutindeni în acest locaș al Conferinței vedem această bucurie și în alte legături: în salutările călduroase, în adunările pline de bună dispoziție, în noile legături de prietenie făcute între cei ce vin din ținuturi depărtate. Vedem ce bine e să avem comuniune între noi. Mulțumesc lui Dumnezeu că există. Avem nevoie unii de alții. Nimănui nu i s'a dat darul de a merge singur separat. Dumnezeu conduce lucrarea Sa. Primim ajutor, curaj și sfat dela frașii noștrii. Nu mai este alt popor ca Adventiștii și nu mai e alt mănuchișu de lucrători pe pământ ca aceia cu cari lucrăm. Cât de adevărat e, că „dacă mergem în lumină, după cum El este în lumină, avem împărțășirea unui cu altul, și sângele lui Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat“.

Se produce o minunată frăție atunci când solia aceasta aduce roadele ei în orice țară. Delegația aceasta reprezintă credincioși de mult mai multe limbi și naționalități de cum ar fi fost posibil să fie reprezentați la acea Adunare Generală în vechiul Ierusalim, cum ni se raportează în al cincisprezecelea capitol din Faptele Apostolilor. Și noi toți suntem un singur popor. Deși vorbim multe limbi, toți suntem un glas în „fericita speranță“.

Acestor frași și acestor surori de pretutindeni le trimetem astăzi salutul nostru. Ne rugăm pentru toate țările reprezentate, pentru pacea și prosperarea tuturor. Toate acestea sunt pământul Tatălui nostru, asupra tuturor luminează soarele și iubirea Lui.

Un singur lucru dorim noi Adventiștii de Ziua-Șaptea și anume, să sfârșim lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu de a duce vestea despre ora judecării la oricare neam și seminție și limbă și popor.

Timpul secerișului ne presează. Chiar dela începutul acestei Conferințe simțim nevoia unei munci zorite pentru a răspunde la nevoile urgente ale câmpului. A fost necesar să ne adunăm. Cu cât se înfunde lucrarea mai mult, cu atât mai mult e nevoie ca reprezentanții să se adune în Conferință Generală cum făceau și în zilele apostolilor. Aci trebuie să facem schimb de experiențe, să dăm și să primim sfat. Trebuie să menținem în această lucrare adventă de pretutindeni spiritul și jinta cari i-au dat naștere când s'a arătat timpul profetic din 1844.

Diodor, vechiul istoric grec, ne spune că odată, doi frați sculptori au făcut o statuă vestită. Unul a lucrat la Samos iar celalt la Efes. Când au pus bucățile laolaltă, statuea părea să fi fost lucrată de un singur artist. Fiecare lucrase după model. Noi lucrăm pentru Hristos, și suntem foarte răspândiți pe fața pământului. Aci ne-am adunat iarăș să studiem la un loc modelul divin al lucrării lui Dumnezeu. Când lucrarea se va face în lumea întreagă, va apare ca un mare tot armonios, reflectând puterea și prezența viului Hristos în Biserica Sa din urmă, formată din toate națiunile. Trupul lui Hristos nu este împărțit. În lucrarea lui Hristos nu poate să existe membri independenți sau lucrări separatiste. Fiecare membru lucrează în armonie cu toți ceilalți, fiecare făcându-și partea lui în acest mare tot.

Noi cei dela Biroul Conferinței Generale putem sta ca martori pentru unitatea lucrării în lumea întreagă. Fără încetare slujbași și secretari departamentali au fost în cursul acestor patru ani în toate diviziunile. Am căutat să dovedim că biroul Conferinței Generale aparține lumii întregi. Am văzut aceste mari Diviziuni lucrând la problemele lor complicate. Dar nici una nu va termina lucrarea până când nu-și vor termina și celelalte partea lor. Consfăturile de felul acestora au fost o putere în lucrarea noastră. Spiritul consfătuirii este spiritul lui Hristos despre care se zice: „Numele Lui va fi Minunat, Sfătuitor”. Spiritul dat Lui pentru lucrarea Sa pe pământ a fost prezisă de profetul Isaia ca „spirit de sfat și putere, spiritul cunoștinței și al temerii de Domnul”. Cu cât mai mare este cunoștința și pricepera cuiva, cu atât mai mare este și dispoziția

de a merge în lumina tuturor sfaturilor posibile. Domnul ne-a adus într-o organizație în care fiecare persoană cu răspundere oficială trebuie să aibă sfatul celorlalți cu cari poartă răspunderile. Aceasta este autoritatea care domină în biserica lui Dumnezeu. Nu autoritatea minții vreunei persoane, oricare ar fi poziția lui în organizație, dela presbiter până la președintele Conferinței Generale. Aci domină autoritatea sfatului. Și când comitetul respectiv al sfatuluiilor dă sfat în temere de Dumnezeu, biserica are autoritate invincibilă. Sfatul pe care spiritul profesiei ni-l dă în această direcție este bun pentru noi ca slujbași, și este bun pentru orice câmp sau conferință:

„Nu trebuie să ne dăm înapoi dela sfat. În planurile noastre pentru propășirea lucrării, mintea noastră trebuie să fuzioneze cu mintea altora. Să cultivăm încrederea în înțelepciunea frașilor. Să fim gata a primi sfat și îndrumare dela cei împreună cu noi lucrători. Fiind părtași la serviciul divin, trebuie să ne dăm seama fiecare în parte, că suntem părți ale unui mare tot”. „*Testimonies to Ministers*”, p. 500.

Acești patru ani mi-au dat și mai mare încredere în integritatea frașilor din această lucrare. A fost o deosebită bucurie pentru noi lucrătorii mai vechi să vedem în anii din urmă un corp de lucrători mai tineri crescând pentru ocuparea locurilor de răspundere, oameni cari sunt tot așa cunoscători ai Istoriei și spiritului acestei lucrări ca și noi cei cari mai de mult suntem pe această cale. Având oameni de acestia sinceri, lucrarea va găsi totdeauna purtătorii de poveri necesari pentru fiecare post. Fiecare din noi e dator să facă totul cu puțință pentru a ajuta persoane cari să-și desvolte puterea și experiența.

Să privim în jurul nostru la lumea ce aleargă spre ultimele momente spre a înțelege de ce ni se spune: „Uniiți-vă, uniți-vă strâns”. Mărturiile spun: „Consfătuți-vă!” au fost cuvintele pe cari îngerii le-au repetat adesea. Fiecare comunitate este stăruitor cerută să caute a se ține în strânsă armonie cu grupul celorlalte din conferință, fiecare conferință să simtă nevoie de a cultivă strânse legături cu conferințele surori din Unjune, cele mai puternice ajutând pe cele mai slabe; fiecare uniune are nevoie de contactul prijinilor și inspirator cu alte uniuni cari se adună în Consiliu, în timp ce marile noastre diviziuni dau mâna peste oceane re-

canoscând legătura de frățe în slujba Domnului, care trebuie să fie cu atât mai puternică, cu cât lucrarea crește spre încheiere.

Consfătuirile Comitetului Conferinței Generale au marcat în fiecare an câte un pas caracteristic. Astfel în anul 1922 s'a inaugurat Săptămâna de Sacrificiu. În 1923 s'a făcut stăruitoare demersul pentru mai multă simplitate și economie în viața noastră de lucrători și popor, precum și în toate planurile și activitatea noastră. În 1924 s'a sunat alarma pentru a liberă instituțiile noastre de datorii. Anul 1925 a cerut acest Comitet să studieze, să plănească și să lucreze pentru înălțarea nivelului curățeniei morale în poporul nostru și între lucrătorii noștri.

Frăților, Dumnezeu revărsa Spiritul Său asupra cărții. Ziua creșterii a sosit. Puteam aștepta dela Dumnezeu lucruri mari, și trebuie să plănuim pentru Dumnezeu lucruri mari. Spiritul profesiei ne spune:

„Acum e timpul să așteptăm învierea dela fața lui Dumnezeu. Să priveghem asupra mișcărilor pe cari le face cerul, după cum oștirea lui Izrael priveghia „sunetul de umbrel în vârful duzilor”, — semnul dat lor că Cerul va lucra împreună cu ei.” *Testimonies*, Vol. V, p. 728.

Pretutindeni se văd semnalele acestor mișcări cerești. Ajutoarele noastre cerești se adună cu siguranță pe câmp spre a face o lucrare zorită. Încercându-ne pe deplin în Hristos și puterea Sfântului Spirit, trebuie să punem la lucru toate forțele ce ne stau la îndemână.

Noi avem solia evanghelică pentru zilele noastre. Dumnezeu ne-a dat solia definită, biruitoare, înviătoare, salvatoare a timpului acesta. Serva Domnului zice:

„Repeți solia, repeți solia,” sunt cuvintele ce mi s'au spus de multe ori.” *Testimonies*, Vol. IX, p. 98.

Spiritul Sfânt mărturisește că acesta e adevărul. Apropiați revinere a lui Hristos trebuie să fie nota dominantă a oricărei solii. În inima oricărei solii trebuie să fie Hristos ca Mântuitor în deplina Lui dreptate și putere de a salva. Atunci când prezintă solia sub cea mai vie înfățișare, trimisul trebuie să știe că solia noastră este holăritoare pentru viață, sau pentru moarte.

În prospețimea lucrării, pionierii aveau în inima lor un simț foarte viu al celor spuse de Hristos prin cuvintele: „Cine crede și se botează va fi mântuit; dar cine nu crede va fi osândit.” Marc. 16, 16. Ei aruncau în lume acele cuvinte cum

ai arunca o frânghie salvatoare unuia care e gata să se inece. Fie ca această definiță convingere să se imprime adânc și în inima noastră. Pentru aceasta e nevoie să fim dăruși deplin cu harul lui Hristos și să avem o pipăită experiență despre puterea salvatoare a lui Hristos. Știu că Dumnezeu vrea să ajute lumea întreagă, aproape, și-a deschis larg porțile așteptând să răsunе această solie salvatoare până la marginile pământului. Suntem chemați la lucru.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru progresul din anii trecuți; mai ales pentru noile experiențe cu sufletele adunate dela anul critic din 1914, când unii dintre noi am gândit că izbucnirea Marelui Războiu va împiedeca cu siguranță lucrarea. În loc de a da înapoi, lucrarea a progresat cum nu se înfămplase mai înainte. Nu numai lumea, dar și lucrarea noastră a intrat dela acea dată într'o nouă eră. Dar nici o clipă nu putem să luăm trecutul ca unitate de măsură. Trebuie să ne așteptăm ca brațul lui Dumnezeu să se descopere cu și mai mare putere. Fără încetare noi trebuie să cerem lucrul acesta în rugăciune. Trebuie să vedem acest lucru. Timpul o cere. E nevoie acum ca să fie Domnul cu noi, să ne învețe căile Sale.

Timpul reînviării e un timp când Domnul e căutat. Ne rugăm să vie ploaie asupra sufletelor noastre în acest timp al ploii târzii, pentru a fi câștigate mai multe suflete. Timpul acesta al ploii celei târzii este totodată și timpul clătinării. Să veghem asupra sufletelor pentru a scăpa de cădere pe cei deja câștigați. În fiecare comunitate trebuie să se reverse spiritul de rugăciune unul pentru altul, la Dumnezeu, un spirit de iubire duioasă și ajutor personal din partea membrilor, căutând să păstreze pe fiecare din cei cari sunt în stau să nu cadă, în aceste vremuri de încercare. Să priveghem cu rugăciune asupra numărului celor cari pleacă din comunitate.

În numele lui Hristos Conducătorul nostru, invităm pe toți credincioșii noștri să ia asupra inimii lor o nouă povară a rugăciunii pentru câmpurile nelucrate din conferințe și câmpurile misionare.

Invităm pe tinerii noștri să se consacre în slujba lui Hristos. Să facem toți să se simtă realizarea acestor cuvinte: „Cu o oștire de lucrători cum sunt tinerii noștri, bine educați, puternic înarmați, cât de curând ar merge în toată lumea solia unui Mântuitor crucificat, înălțat și gata să revină!” *Counsels to Teachers*, p. 555.

Trebuie să meargă mai mulți lucrători. Trebuie să avem mai multe mijloace. Biserica în unirea ei trebuie să se roage, să lucreze și să sacrifice. Dumnezeu trebuie să scoală la iveală făgăduitele râuri din pustie. El ne va conduce pe o cale scurtă, pe care nu o cunoaștem, dar pe care ici și colo o întrezărim când lucrătorii înalță stindardul printre popoare. Un singur lucru e de făcut. Nu va veni din cer nici o veste nouă, străină, nici o „altă Evanghelie”. Solia care a ridicat această lucrare, este solia care va încheia lucrarea. Trebuie să mergem înainte, tot înainte, predicând singura „veșnică Evanghelie” fiind privirea spre Dumnezeu și pulerea Lui neistovită.

Ascultați cuvintele spuse din cer pentru noi, și pentru acești delegați ai mistunilor, într-o vreme când le părea că forțele lor mărginite nu pot merge mai departe în câmpurile deschise. Cu toate acestea ni se repelă cuvintele și astăzi. Auziți: „Și cu toate acestea, Generalul nostru, care niciodată n'a făcut vreo greșeală, ne spune: „Înaintați! Înaintați în noui teritorii. Ridicați stindardul în orice țară.” „*Testimonies*”, Vol. VI, p. 28.

Auziți din nou cuvinte ce ni se spune din ceruri: „S'au spus cuvintele: „Întăriți posturile înainte; puneți sentinele credincioase în toate părțile lumii.”

Acesta e planul divin pentru încheierea lucrării. Despre o bătălie care s'a dat pe vremuri s'a spus în istorie că națiunea mai mică a câștigat, nu pentrucă avea mai mulți oameni, ci pentrucă avea cei mai mulți oameni așezați la locul cuvenit. Nu e de ajuns să ne aflăm la lucru. Mai mult, nu e de ajuns să câștigăm suflete și să creștem la număr. Trebuie să ne ținem de planul care va încheia întreaga lucrare și va câștiga ultimul suflet. Trebuie să întindem funile în toate câmpurile chiar dacă ni s'ar părea imposibil. Posturile înainte trebuie să fie înmulțite chiar dacă ne-ar părea imposibil. Dumnezeu nostru este Dumnezeu lucrurilor imposibile. Căderea din Marea Roșie se va deschide atunci când vom merge înainte prin credință. Când se vor aprinde chiar mici lumini în fiecare țară, când mărturia va fi dusă la toate națiunile, sfârșitul va veni.

Dumnezeu și îngerii Săi vor avea grijă să observe aceasta. Când sunt așezați marilor, cât de repede va putea Dumnezeu să ducă pe fiecare om interesat la lumină. Planul nostru de luptă trebuie să fie planul lui Gideon. Trebuie să ne întindem forțele pentru a îmbrățișa lumea

întreagă, oricât ne-ar fi forțele de slabe, pătrunzând fără după țară, și limbă după limbă.

Și e de mirare să observăm cât de subțire este linia de sentinele înaintate ce merg tot mai adânc în interiorul marilor continente. Lucrurile se mișcă mai repede de cum noi ne-am închipui. Neincetat răsar surprinderile în jurul nostru. În timp ce noi căutăm să privim spre lucruri mai mari, Dumnezeu ne oprește de a fi între aceia cari „nu vor vedea când vine binele”. Dumnezeu poate să încheie lucrarea prin pulerea Sa, în timp ce mulți poate să nu observe acest lucru, tot căutând să vadă ceva mult mai mare. Dar bunul Dumnezeu să ne ajute la o consacrare și mai profundă, și la planuri de înaintare mai zorită. Situația cere lucru și sacrificiu din partea tuturor Advențiștilor.

Dumnezeu celor cari au început lucrarea aceasta să fie și Dumnezeu nostru; și El este Dumnezeul nostru pe vecie, și ne va conduce scurtil drum pe care noi avem de mers. În ultimul mesaj al Sora White către Conferința Generală în 1913, bătrâna servă a Domnului a trimis următoarele cuvinte de rămas bun:

„Oreutățile se vor înmulți; dar noi, ca oameni credincioși ai lui Dumnezeu să ne încurajăm unii pe alții. Să nu coborim nivelul, ci să-l ținem sus, privind spre El care este începutul și desăvârșitorul credinței noastre. Când în timpul nopții nu pot să dorm, înalț inima mea în rugăciune către Dumnezeu, și El mă întărește și-mi dă asigurarea că este cu servii Săi cari îi servesc alături în patrie cât și în depărtare. Sunt încurajată și binecuvântată când îmi dau seama că Dumnezeu lui Izrael conduce încă pe poporul Său și că El va continuă să fie cu ei, până la timpul sfârșitului.” *Buletinul Conferinței Generale din 1913*, p. 164.

Amin. Credem aceasta. Ne bucurăm de aceasta. Vedem că așa stau lucrurile în toate părțile. Trimitem tuturor sunetul semnalului de încurajare. „Curaj în Domnul, fraților, curaj în Domnul”. El conduce lucrarea adventă, care merge din putere la putere. Vom urmări pe Conducătorul nostru. Auzind noi zi cu zi cum El revărsă Sfântul Său Spirit în câmpurile ce se află în lipsă, să ne rugăm: „Asupra servilor Tăi și asupra robilor Tăi, o Doamne, revărsă Spiritul Tău.”

Așa să facă și oricare credincios care celește aceste dări de seamă, să se roage

(Urmare la pag. 118).

Institute pentru instructori la copii în Școala de Sabat.

Conferința Moldova.

La institutul ce s'a ținut în Focșani dela 27 Maiu până la 7 Iunie a. c., au luat parte 16 instructori reprezentând 11 comunități ale iubitei noastre Conferințe. Cursurile au fost ținute de: C. Popescu, președintele Conferinței, Elma Gaede, iubitoare a copiilor și cu concursul frașilor, D. Florea, A. Văcăreanu și Al. Petrescu.

S'au învățat multe metode de educația copiilor, s'a cercetat sentimentul, simțul și temperamentul copiilor, învățături cari formează o bază promișătoare în lucrarea de câștigarea micușilor noștri.

Dacă instructorii cari au participat la acest curs, cu sprijinul călduros al iubitorilor noștri Conlucrători și Frași în Domnul, vor pune în practică în temere de Dumnezeu aceste metode, vor deveni o binecuvântare pentru Comunitățile lor și pentru mediul înconjurător, salvând multe suflete tinere pe cari spiritul lumii prezente îi așteaptă cu brațele deschise să-i înghită.

Copiii noștri au și ei un drept în Biserica Laodiceei. Să fie priviți de acum ca viitori luptători ai lui Hristos și să fie instruiți, și creșcuți ca alare. Să trecem de partea lui Hristos care îmbrășișă pe copii și-i binecuvântă.

L. Bălan.
Secretar Șc. Sabat.
Conf. Moldova.

Conferința Muntenia.

Împreună cu Frașii: I. Bauer, președintele Conferinței, Elma Gaede și D. Florea am avut în cursul unei luni a. c., un institut plăcut și folositor. Odată mai mult s'a accentuat cu această ocazie în fața celor peste treizeci de instructori veniți la curs, că pruncii noștri sunt comoara încredințată nouă de Dumnezeu pentru a o duce în palatele cerești. S'a dat cu această ocazie un puternic semnal. Cine va ascultă de El? Fericită sluga aceea, pe care Domnul venind, o va fi surprins în învălmășeala luptei! Ne pare foarte bine să vedem cum se înțelege valoarea educației copiilor, ca dovadă că la acest curs prea însemnat am avut persoane cari știm că pun toată inima lor la lucrul pe care-l fac.

Fratele Bauer, dela început a așezat

un ideal în fața noastră în ce privește educația și anume, pe Hristos, pe urmele căruia mergând știm că vom avea succes. Să așezăm la temelie, *sprijinul promis prin Spiritul Sfânt*, căci pentru a educa pe alții trebuie să ne formăm mai întâi pe noi. În acest scop e nevoie să se facă uz de *voință, ascultare, umilință, răbdare și credință* așa cum Domnul a dat pe față în toate greiele împrejurări ajungând la rodul *păcii*, care se naște din garanția victoriei finale. *Sinceritatea și iubirea* sunt pânze cari duc mai departe corabia educației. *Școala de Sabat*, ne-a spus Fratele Bauer, *nu este o inovație*, ci este o *instituție de origină dumnezească*, ce are nevoie de multă atenție ca una care eră locul atractiv pentru Domnul Isus. Copiii să se simtă deci și ei atrași către Școala de Sabat. Lucrul acesta se va realiza atunci când toți își vor da seama că *copiii sunt un material virgin prețios*, din care se pot forma *caractere puternice* pentru Domnul. Ei sunt un *dar dela Dumnezeu*, și numai când vom ajunge să-i privim astfel, nu-i vom mai considera o povară.

Sora Gaede a scos în relief în cursul întregii săptămâni îndalorile slujbașilor în Școala de Sabat, lecțiunile, programul școlii, metodele intuitive conducând la lucru practic pe toți cei prezenți. Instructorii au trecut, în lucrarea practică, prin diferitele faze ale activității educative și administrative a Secțiunilor de copii. În timpul acesta ochiul și urechea de maestră a profesoarei nu cruță cele mai amănunțite detalii, pentru ca, apoi, în câteva minute, critica frățească și iubitoare de darul de a perfecționă să se adreseze greșelilor, ca ele să fie ocolite în viitor, pentru ca atât în forme, cât și în fond, instructorii laolaltă cu slujbașii conducători, să fie pildă bună de urmat, pentru pașii copiilor pe cărarea ce duce la Căminul Părintesc. Coruri selecționate pentru copii aduc contribuția lor pentru a face cunoscute mărețiile cerești și adâncimile grijei părintești.

Orele de după amiază au fost rezervate, întreaga săptămână, lucrurilor manuale, pentru a se putea apoi ca prin mici de-vezi atrăgătoare să facă pe copiii noștri să se simtă mai vioși la venirea în Școala de Sabat, la studierea lecțiunii și a versetelor de memorizat, și să aibă grijă de banii lor să-i dea pentru Hristos.

Incheierea cursului a adus exerciții în aer liber pe cari instructorii le pot face cu copiii. *Atențiunea, simțul curățeniei, ascultarea și ordinea*, dovedite atunci au dat dovadă că copiii Adventiștilor de Ziua-Șaptea, în aceste vremuri ale neascultării, sunt pe calea de a sacrifica primii pași ai libertății, disciplinei iubitoare a lui Hristos.

Despărțirea mișcătoare a celor ce în acelaș elan al dragostei de Dumnezeu și de copiii au fost laolaltă în aceste câteva zile a încheiat și mai strâns inima noastră pecelluind hotărârea de a face „tot ce e mai bun cu putință” pentru salvarea copiilor.

P. Păunescu.
Secretar Șc. Sabat,
Conf. Muntenia.

„Dela Conferința Generală”.
(Urmare dela pag. 116).

cu noi și pentru noi. Și tot așa de sigur cum viul Dumnezeu a produs această lucrare advență când a venit limpul la 1844, tot așa de sigur El conduce această lucrare în Pământul Făgăduinței după un timp foarte scurt. La apelul Conducătorului nostru facem și noi apel la fiecare credincios de astăzi să meargă înainte în spiritul și puterea lui Ilie cu solia care poate „să pregătească un popor deplin gătit pentru Domnul”.

W. A. Spicer.

Misiunea Internă

Material ajutător pentru ora Misionară din luna Sept. Lucrarea noastră de toamnă.

„După ce se ridică fânul, se arată verdeață nouă și ierburile de pe munși sunt strânse”; (Prov 27, 25) sunt cuvintele cu cari în Sfânta Scriptură ni se arată cum neincetă Dumnezeu înoște vieașa și bogăția pe pământ. Dumnezeu a mai făgădui: „Cât va fi pământul, nu va încetă sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea.” Gen. 8, 22. In urma binecuvântării lui Dumnezeu avem hrana de toate zilele. Citește frumosul psalm 104. Toate ni le dă Dumnezeu spre fericirea noastră. Alături cu Psalmistul putem zice și noi: „Cât de multe sunt lucrurile Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale. Iată marea cea înlinsă și mare: în ea se mișcă nenumărate viețuitoare mici și mari... Toate aceste viețuitoare Te așteaptă ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc: Iți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale. Iți ascunzi fața, ele tremură; le ieși suflarea, ele mor și se înforc în jărâna lor. Iți trimeți Tu suflarea ele sunt zidite, și înoșli astfel fața pământului.”

Vieașa pe care Dumnezeu o trimete pe pământ este o bogăție nesfârșită. Ai făcut vreodată socoteala ce bogății imense trimete Dumnezeu pe pământ? Gândește la grâu, la porumb, cartofi, orz, ovăz, fructe,

verdețuri și toate alimentele pe cari Dumnezeu în fiecare an le face să crească din nou, cu acelaș gust bun, cu aceleași calități hrănitoare. Gândiți-vă la munșii de pâine cu cari Dumnezeu zilnic hrănește mulțimea de locuitori a pământului. O statistică americană ne spune că locuitorii Statelor Unite consumă în fiecare zi pâine, cartofi, zahăr, legume și condimente în valoare de 14.000.000 dolari. In bani românești face peste două sute milioane de milioane de lei; — numai pentru pâine și legume într'un singur continent! Bogăția totală pe care lumea o câștigă în fiecare an trebuie să fie de multe ori mai mare. Bogăția aceasta se dalorește numai bunăvoinței lui Dumnezeu. Se cuvine dar să zicem: „In veci să țină slava Domnului!”

Se întâmplă însă că bogăția pe care oamenii o primesc dela Dumnezeu, este rău întrebuințată de ei. Lucrul acesta putem să-l observăm din vieașa pe care oamenii o duc. In orașul New-York de pildă numai cu teatrele și cinematografele se cheltuesc anual 55 miliarde lei. In anul 1924 in Statele Unite s'a fumat nu mai puțin de 60 miliarde țigări. In ce privește țara noastră, statisticele ne spun că in Basarabia in cursul ultimilor cinci ani țărani au vărsat in tețgheaua cărciumarului in fiecare an câte 100 milioane lei pentru

băuturi alcoolice. În anul 1925 s'a băut alcool în toată țara de cincisprezece miliarde lei — după statistica Ministerului de Finanțe — și de patru miliarde s'a fumat tutun. Dacă ar fi să socotim și toate celelalte cheltuieli zadarnice pe cari le fac oamenii am ajunge la sume enorm de mari. Trebuie să îndrumăm pe oameni să facă o mai bună întrebuințare din câștigul lor. E datoria noastră de creștini, și martori ai celei de a doua venire.

Este într'adevăr întristător să vezi pe oameni luând bogățiile lui Dumnezeu și folosindu-le într'un chip atât de rău.

Noi ca popor al lui Dumnezeu am fost chemați să fim „ekonomi credincioși”. În ce ne privește, stărea noastră, este că a unora ce trăesc în timp de război. Noi suntem angajați în lupta contra răului, luptă care acum a ajuns la încleștarea ei finală. Ar trebui să trăim așa cum trăesc oamenii în timp de război. Prin școala aceasta am trecut cu toții, și apostolul Pavel zice, că „potrivit cu ceace am ajuns, potrivit cu aceeaș să pășim”. Noi avem o lucrare de încheiat. Să punem toată inima noastră în această întreprindere. Să ne predăm Domnului spre a-L servi cu tot ce suntem, și tot ce avem. Să economisim cât mai mult ca să avem cât mai mult pentru încheierea lucrării ce ni s'a încredințat la fiecare în parte, din momentul ce ne-am legat cu Isus Hristos.

E de datoria celor ce conduc comunitățile nu numai să spună, dar și să caute să se facă; trebuie să ne cercetăm pe noi înșine, să curățim lumina noastră și să dăm semenilor noștri pilda cea bună de consacrare față de Dumnezeu, pentru încheierea lucrării Lui.

Solia adventă ne vorbește despre o lucrare de predicare a Evangheliei ce trebuie să se îndrepte la „oricare neam, oricare seminție, oricare limbă și oricare norod.” E de vestii sosirea judecării și necesitatea, ca oamenii să se consacre „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele de apă.” Dumnezeu vrea să o facă prin puterile Sale. Puterea pe care Dumnezeu vrea să o întrebuințeze pentru atingerea acestui scop este Biserica Sa. După cum pe vremuri a zis:

„Să-Mi zidiți un templu”, astăzi zice: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” Lucrarea aceasta este o întreprindere uriașă.

Mijloacele necesare la realizarea acestui plan Dumnezeu le-a așezat pe pământ. El ne-a învățat cum să trăim cumpătat și să contribuim la vestirea soliei. Prin credincioșia și consacrarea multora, s'au făcut multe progrese până astăzi, dar noi să stăruim în pilda cea bună. Recunoscând solia sfârșitului, ultima solie de har către o lume pierdută, trebuie să eșim să învățăm pe oameni că Dumnezeu este Acela prin care trăesc toate. Trebuie să învățăm pe oameni cum să intre în legământ de sacrificiu cu Dumnezeu. Corabia de salvare trebuie construită în văzul lumii ca și pe timpul lui Noe, lumea însăș contribuind la realizarea ei.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se încheie. Sunt încă multe sute de milioane de oameni cari prin țările păgâne n'au auzit solia adventă. Ne trebuie oameni, și mijloace. Trebuie să organizăm bine toate mijloacele la îndemână noastră. Domnul cere un asemenea lucru pentru un asemenea timp. Încă o încordare a muschilor credinței în jugul lui Hristos și cei „ce au semănat în lacrimi se vor întoarce cu bucurie”.

Trebuie să ne explicăm nouă și să lămurim pe semenii noștri că Dumnezeu e stăpânul cerului și pământului, că în mâna Lui stă de a da viața. Recunoscând iubirea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu să ne consacram cu tot avutul cunoștințelor noastre pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu. „Iubirea lui Hristos ne constrânge” să spunem că este aproape vremea când se va da deciziunea: „Cine este nedrept să fie și mai departe nedrept; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăească și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată Eu viu curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Apoc. 22, 11. 12.

D. Florea.

Secretar M. I. la Uniunea Română.

Notă pentru Diriginte: Se va stărui în Comitetul Misionar pentru formarea unui plan bun pentru campania de toamnă.

Avis important: Numărul viitor din Curierea va avea un foarte interesant raport al Conferinței Generale scris de Frațele Paulini.

Cereți cât mai multe numere din Curierea.

Copiii noștri.

Copiii noștri sunt finta cea mai dorită de marele vrăjmas, dar și elementul celei mai amănunțite griji a Mântuitorului. În jurul copiilor noștri se dă și se va da o luptă aspră. Vrăjmașul știe că nimic nu-i poate aduce un mai mare succes în opera lui de nimicire, decât să facă din generația viitoare o generație de robi ai lui.

Moisi, servul credincios al lui Dumnezeu, care a scos poporul din robia egipteană, a dus pe acest popor în loc neumblat de oameni pentru ca acolo să-i învețe o viață, o regulă și legi pentru o altă țară în care aveau să intre. Atunci s'a întâmplat că din cauza învârtoserii, inimii lor mulți din generațiunea aceea n'a ajuns să vadă acel pământ, ci abia generația cea tânără a intrat în pământul făgăduinței. Moisi însuș neavând permisiunea să intre în acea țară, a adunat pe popor și i-a dat sfaturi, și le-a repetat legile și rânduelile pe cari Domnul le încredinșase în tot acel timp poporului Său. A chemat apoi pe Iosua și i-a arătat întreg planul și făgăduințele lui Dumnezeu, înălțându-l și îmbărbătându-l.

Moisi, cu lacrimi fierbinți căută să învețe pe popor cum să trăiască pentru a fi mântuiți, și a intră personal în pământul făgăduit.

Putem să luăm pildă dela acel bărbat al credinței vii și să ducem viață de rugăciune, viață de credință vie, viață de comuniune cu Hristos în familiile noastre, pentru că aceasta este cetățuia lui Dumnezeu, unde se câștigă sau se pierde luptele între bine și rău, între Hristos și Satana. Să avem grijă de copilașii noștri, să-i înfățișăm înaintea lui Hristos, ca El să-i binecuvinteze, și să-i întărească pentru timpurile ce vin, căci frașilor, la timpuri bune nu ne putem aștepta. Din fașe începând trebuie să dăm educație copilului și să-l aducem cu noi la altarul Domnului. Samuel a crescut în temere de Dumnezeu lângă altarul Domnului și a fost puternic în faptele lui Dumnezeu. Iosua a fost tot așa nedespărțit dela altarul Domnului, prinzând toate undele binecuvântărilor cerești și a fost mântuit cu casa sa. Iov obișnuia să apropie de altarul familiar pe copiii lui, ca să fie inspirați de Dumnezeu cu gânduri curate.

Să cetim împreună cu copilașii adevă-

rurilor lui Dumnezeu, să le cetim cu cei mai în vârstă, să stăruim, ca și Abraam, să se împlinească așa de bine încât și după despărțirea de ei să le facă, să ne rugăm, și Domnul oștirilor va fi cu noi.

L. Bălan.

O întâmplare a misionarului Moffat.

Vestitul misionar Robert Moffat povestește următoarea experiență din viața misionară din Africa:

„Într'o zi, veni în fața lui un negru foarte îngândurat și foarte abătut. Părea că o mare nenorocire dăduse peste el. „Ce s'a întâmplat?” îl întrebă Moffat. „Tu știi”, răspunse negrul, „că am avut un câine foarte bun, care-mi păzia oile. El prețuia pentru mine foarte mult, deoarece avea mult curaj și se lupta foarte aprig când veniau fiarele sălbatece să-mi sfășie oile. Dar acum s'a stricat de tot”. „Cum așa?” întrebă misionarul, „ce a dat peste el?” „Ce să fie, mi-a rupt Noul Testament și chiar a mâncat din el câteva foi”. „Nu face nimic; am să-ți dau eu un alt Nou Testament”. „Mulțumesc din inimă, domnule!” răspunse africanul: „dar ce e de făcut cu câinile? Eră așa de rău și se lupta așa de mult cu fiarele sălbatece. Dar Noul Testament este așa plin de blândețe și iubire. După ce câinele a mâncat câteva pagini din el, are să-i piară orice poftă de luptă, și n'are să mai fie bun să păzească oile”.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. res.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 8.—Abon. pe un an Lei 96.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

LECȚIUNI PENTRU COPIL.

Lecțiunea 6 — 7 August 1926.

Isus înaintea lui Irod; Pilat caută să scape pe Isus.

Textul biblic: Luca 23, 4—25; Mat. 27, 15—26.

Texte paralele: Ioan 18, 38 până la 19, 12; Marcu 15, 5—15.

De memorizat: „Dar El eră străpuns pentru păcatele noastre, sdrobit pentru fărădelegile noastre”. Isaia 53, 5.

1. Când vorbi Pilat cu Domnul Isus, el cunoscă, că eră un om bun și că trebuia să fie lăsat liber. El merse afară la mai marii, preoșilor și le zise: „Eu nu gădesc nici o vină în omul acesta”. Aceste cuvinte îndârjiră și mai mult pe evrei, și cu multă ură strigară, că Isus a pricinuit mult rău prin învățatura Sa răspândită prin popor, nunumai în Iudea, ci încă și în Galilea. Când Pilat auzi despre Galilea, îi întrebă dacă Galilea eră patria lui Isus. Când i se spuse, că eră de fel din Nazaret, o cetate din Galilea, hotărî să trimească pe Isus la Irod Antipa, guvernatorul Galileiei, care locmai în timpul acesta se găsea în Ierusalim.

2. Atunci Pilat puse pe Isus sub paza ostașilor, spre a fi dus înaintea lui Irod. Mulțimea furioasă îl urmă, aruncându-i bațjocuri și insulte. „Irod, când a văzut pe Isus s'a bucurat foarte mult; căci de mult doriă să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă acum făcând vre-o minune”. El eră acelaș Irod care pricinuisse moartea lui Ioan Botezătorul.

3. Am spus că Irod puse mai multe întrebări lui Isus, și El nu răspunse nici un cuvânt. Atunci Irod le puse să i se se aducă câțiva schiopi, orbi sau bolnavi, și ceru lui Isus să-i însănătoșeze. Evreii cari se aflau acolo spre a învinui pe Isus, îl văzuseră făcând destule minuni și le eră acum teamă, că Isus va putea să dovedească puterea Sa. Dar Isus nu voi să facă acest lucru spre a satisface o curiozitate a lui Irod, așa că nu spuse nici un cuvânt.

4. Evreii continuară să strige împotriva lui Isus, numindu-L trădător, defăimător, și, ucenic al lui Satan. În sală nu se mai putea înțelege nimic, căci unii strigau ceva și alții altceva.

5. Irod se mânie din pricină că Isus nu

voi să facă ceea ce li ceruse el, așa că „se purtau cu El cu dispreț; și, după ce și-a bătut joc de El, și L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare, L-a trimis înapoi la Pilat”. În timp ce gloata încultă se plecă înaintea Lui în bațjocură, unii din cei cari veniseră în față spre a face lucrul acesta, începă să tremure și se întoarseră din fața Fiului lui Dumnezeu, căci El ședeă foarte liniștit și calm în mijlocul întregului tumult.

6. Când Isus fu adus din nou înaintea lui Pilat, acesta cheamă pe mai marii preoșilor, și pe conducătorii poporului, și le spuse: „L-am cercetat cu deamănuntul, înaintea voastră, nu L-am găsit vinovat de niciunul din lucrurile de cari-L pârșiți. Nici Irod nu l-a găsit vreo vină, căci ni L-a trimis înapoi; și iată că omul acesta n'a făcut nimic vrednic de moarte”.

7. Dar, în fiecare an, în timpul acestei sărbători, guvernatorul liberă pe acela pe care evreii îl cereau să fie liberat. În timpul acesta se află în închisoare un om foarte rău, numit Baraba, care eră un hoț și un ucigaș. Pilat zise evreilor: „Pe care vroiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care se numește Hristos?” „El au strigat cu toții într'un glas: La moarte cu omul acesta, și slobozește-ne pe Baraba”.

8. Când intră Pilat în sala de judecată, și în timp ce ascultă cele ce spuneau evreii împotriva lui Isus, soția sa trimise prin cineva să-i spună: „Să n'ai nimic aface cu neprihănitul acesta”. Într'un vis ea văzuse suferințele lui Isus, și îl văzuse deasemenea șezând pe un mare nor alb, ca Fiul al lui Dumnezeu, în timp ce acei cari îl osândiseră căutau să fugă dinaintea strălucirii Lui.

9. Pilat s'a turburat la auzul acestei vești din partea soției sale. El dori să dea drumul lui Isus, dar se temu să nu supere pe mai marii preoșilor și pe conducătorii. În timp ce El se gândia, preoșii și băcăranii ațăfau poporul să continue a strigă să elibereze pe Baraba, iar pentru Isus să ceară omoria Lui.

10. Pilat, dorind să libereze pe Domnul Isus, le vorbi astfel: „Pe care din amândoi vroiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba, au răspuns ei. Pilat le-a zis: Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos? Să fie răslignit, i-au răspuns cu toții. Dregătorul a mai zis: Dar ce rău a făcut? Ei

au început să strige și mai tare: Să fie răstignit.

11. Când Pilat văzu, că evreii erau holăriți să omoare pe un om nevinovat „a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului, și a zis: Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră! Și norodul a răspuns: Sângele lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.”

12. Evreii erau așa plini de mânie și ură, încât nici nu-și dădură seama că lumea aceasta precum și îngerii cerului vor privi cu rușine asupra acestei fapte. Pilat făcu un plan ce dovedea frică, silindu-se să pună tot blestemul asupra evreilor din pricina faptei acesteia. Lui îi era teamă să facă ceea ce știa că este drept.

15. După aceasta Pilat liberă pe păcătosul Baraba, și porunci ca Domnul Isus să fie bătut și apoi răstignit. Suferințele Domnului Isus ar trebui să ne umple inimile de o mare iubire pentru El, care suferi cu răbdare pentru noi aceste lucruri.

Intrebări.

1. Ce cunoscui Pilat? Ce spuse el? Ce făcua evreii? Când înțelese Pilat ca patria lui Isus era Galilea, la cine îl trimise? Unde era Irod în timpul acesta?

2. Cine urmă pe soldații cari duseră pe Isus la Irod? Pentru ce se bucură Irod când văzu pe Domnul Isus? Care Irod era acesta?

3. Cum răspunse Isus la întrebările lui Irod? Ce vroia Irod? Ce dovadă avusese evreii? Pentru ce nu vroia Isus să facă o minune în acest timp?

4. Ce pricinui o mare turburare în sală?

5. Ce făcu pe Irod să se mânie? Ce lucruri neobișnuite făcua ei? La cine fu trimis din nou Domnul Isus?

6. Ce zise Pilat când Isus fu adus din nou înaintea lui? Ce zise despre Irod?

7. Ce făcu guvernatorul la această sărbătoare? Cine se găsea atunci în închisoare? Ce întrebă Pilat cu scopul de a liberă pe Domnul Isus? Ce strigară cu toții?

8. Cine trimise o veste la Pilat? Ce veste îi trimise? Ce văzuse ea cu privire la Isus?

9. Ce știi despre Pilat? Ce făcua profeții și bătrânii?

10. Ce știi despre convorbirea lui Pilat cu evreii?

11. Cum dovedii Pilat că vrea să pună tot blestemul asupra poporului din pricina faptei sale? Ce răspuns îndrăzneț dădu mulțimea?

12. Ce simțiminte cuprinse inimile evreilor? Ce nu-și dădeau seama? Ce se poate spune despre fapta lui Pilat?

13. Pe cine liberă Pilat? Ce porunci dădu el cu privire la Domnul Isus? Cum ar trebui să privim pe Isus pentru toate câte a făcut?

Lecțiunea 7 — 14 August, 1926.

Isus este batjocorit; crucificarea.

Textul biblic: Matei 27, 27—43.

Texte paralele: Marcu 15, 16—32; Luca 23, 26—38; Ioan 19, 13—24.

De memorizat: „Nu este mai mare dragoste, decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. Ioan 15, 13.

1. Când Pilat dădu pe Isus în mâinile soldaților, El fu în primul rând bătut cu un scorpion, făcut dintr'un mănuchiș de curele la capătul cărora erau prinse niște bucăți de metal. Apoi, fiind zdrobit de durere și plin de răni, El fu dus în pretoriu, unde au fost chemați toți ostașii.

2. „L-au desbrăcat de hainile Lui, și L-au îmbrăcat cu una slacojite (culoare roșie închis). Au împletit o cunună de spini, pe care l-au pus-o pe cap, și l-au pus-o tresle în mâna dreaptă. Apoi îngenunchiau înaintea Lui și își băteau joc de El, zicându-l: Plecăciune, împăratul Iudeilor! Și scuipau asupra Lui, și li luau trestia și-l băteau în cap. După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au desbrăcat de haina slacojite, și L-au îmbrăcat cu hainile Lui, și L-au dus să-L răstignească.” Chiar înainte ca Isus să fie dus, Pilat mai făcu o sforțare de a-L liberă. El aduse pe Baraba, și cei doi prizonieri șezură înaintea poporului. Fața lui Isus era pătată cu sânge, dar ea nu se arătase niciodată mai strălucitoare în liniștea ei ca acum. Figura frumoasă a lui Baraba îl arăta că este un om rău. Arătând spre Domnul Isus, Pilat spuse: „Iată omul!... eu nu găsesc nici o vină în El”. Evreii începură să strige plini de ură: „Răstignește-L! Răstignește-L!”

3. Depărlarea dela sala de judecată până la Golgota, pe coasta căreia Isus avea să fie răstignit, era cam o milă.

(1600 m.). Eră obiceiul ca cei condamnați să-și ducă singuri crucea. Isus eră atât de slăbil, încât se clătina când îi puseră pe umeri crucea grea, și îndată căzu leșinat la pământ.

4. Soldații căutară împrejur pe cineva care să ducă crucea. Un om cu numele Simon era în gloată și fața sa arăta că eră îndurerat văzând pe Isus. Ostașii l-au prins și luând crucea depe Isus au pus-o pe umărul lui. Simon auzise despre Isus, însă nu fusese ucenic al Lui. El toldeauna s'a bucurat că a purtat crucea, și ajunse să creadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

5. „Când au ajuns la locul numit „Căpăfână”, L-au răstignit acolo. „Împreună cu El au mai răstignit și pe alți doi tâlhari; unul la dreapta și altul la stânga Lui”.

6. „Și Pilat scrisese o tablă, și o puse pe cruce. Iar scrisul eră: Isus din Nazaret Regele Iudeilor. Titlul acesta a fost celui de mulți Iudei, fiindcă locul unde Isus fusese crucificat eră aproape de cealaltă. Atunci spuse mai marele preoților Iudei lui Pilat: Nu scrie, Regele Iudeilor; ci, că El a zis: Eu sunt Regele Iudeilor. Pilat răspunse: Ce am scris, am scris”, și n'a făcut nici o schimbare.

7. „Atunci soldații, când au răstignit pe Isus, au luat vestimintele Lui, și li-au făcut în patru, dând fiecărui soldat (de gardă) câte o parte: și tot astfel cu haina Lui: dar haina eră fără cusătură, țesută dintr'o bucată de sus până jos. De aceea s'au vorbit: Să n'o sfășiem, ci să aruncăm sorți, pentru cel care trebuie s'o aibă”. Un profet spusese cu mult mai înainte celele aveau să facă soldații cu fiecare lucru al lui Isus, atunci când El avea să fie răstignit; și acum se întâmplă exact cum spusese profetul.

8. Cât stătău pe cruce, Isus nu murmură. În timp ce ostașii săvârșiau lucrul lor înspăimântător, Isus se rugă pentru vrăjmașii Săi. „Tată, iartă-i; căci nu știi ce faci”, aceea era rugăciunea Lui plină de iubire. Ostașii cari îl păziau, se așezară jos și rămăseră să vegheze căci aceasta le eră datorită până la moartea lui Isus.

9. Poporul care trecea prin acel loc, și mulțimea ce se ședea acolo plină de ură contra Lui, continuă să-și bată joc de El, „dădeau din cap, și ziceau: Tu, care strici templul, și-l zidești la loc în trei zile, măntuește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te depe cruce!”

10. „Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băleau și ei joc de El, și ziceau: „Pe alții l-a măntuit iar pe Sine nu se poate măntui! Dacă

este El Împăratul lui Izrael, să Se pogoare acum depe cruce, și vom crede în El! S'a increzut în Dumnezeu; să-L scape Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu”. Nu eră adevărat că acești preoți ar fi crezut dacă Isus S'ar fi pogorât depe cruce. Ei îl văzuseră sculând pe morți la vieață, și cu toate acestea nu crezuseră.

11. Între oameni se socotește un lucru mare ca cineva să moară din iubire pentru prietenii lui, însă Isus, Fiul lui Dumnezeu, veni pe acest pământ și muri pentru aceia cari îl urau. Satan împreună cu ingerii cei răi, L-au ispitit în toate felurile, dar El rămăse fără păcat. Chiar și pe cruce, inima lui Isus eră plină de iubire și milă pentru aceia cari îl făceau să sufere așa de mult.

12. Domnul Isus putea să se pogoare depe cruce. Isus putea să nimicească printr'un cuvânt pe acești dușmani ce-și băteau joc de El. Însă El primi să moară pentru păcatele lumii, pentru că nimenia să nu mai fie nevoit să moară din pricina propriilor lui păcate; căci oricine care crede că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, poate fi măntuit.

Intrebări.

1. Cum s'au purtat cu Domnul Isus? Unde L-au dus?
2. Cum și-au bătut joc de El? Ce sfortare a făcut Pilat?
3. Ce depărtare eră până la acea înălțime numită Golgota? Ce obicei eră? Pentru ce nu pută Isus să ducă această povară grea?
4. Pe cine căutau ostașii? Ce știi despre Simon?
5. Unde fu crucificat? Cine au mai fost răstignii odată cu Isus? Cum au fost așezate aceste trei cruce?
6. Ce știi despre însemnarea scrisă de Pilat?
7. Ce făcură cu vestimintele lui Isus? Ce fusese spus cu mult mai înainte de un profet?
8. În timp ce se zău răstignii pe cruce, ce nu făcă Isus? Cum își arată El marea iubire față de dușmanii Lui? Ce făcură păzitorii acum?
9. Cum continuară evreeii să-și bată joc de Domnul Isus?
10. Ce spuseră în batjocoră preoții cei mai de seamă? Ce lucru neadevărat spusese despre ei însuși?
11. Ce este socotit ca un lucru însem-

nat? Ce a făcut Isus mai mult decât atât? Ce făcuse Satan împreună cu ingerii lui? Cît de desăvârșit câștigă Isus biruința asupra lor?

12. Ce ar fi putut face Domnul Isus dacă ar fi vrut? Ce primii să facă? Ce însemnătate are pentru noi moartea Sa?

Lecțiunea 8 — 21 August, 1926.

Isus pe cruce.

Textul biblic: Mateiu 27, 44—56; Luca 23, 39—49.

Texte paralele: Marcu 15, 33—41; Ioan 19, 25—37.

De memorizat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Ioan 1, 29.

1. Tâlharii răstigniți cu Isus au fost așezați „unul deoparte și altul de cealaltă parte, iar Isus la mijloc”. Amândoi tâlharii se uniseră la început cu mulțimea spre a batjocori pe Isus, dar din pricină că durerile începuseră să li se îmulțescă, unul dintre ei fu atins de Spiritul lui Isus fiindcă El se rugă pentru dușmanii Lui. Acesta avuse cunoștință despre lucrarea lui Isus, și gândindu-se la cecele auzise despre El, Spiritul lui Dumnezeu îl făcu inima simțitoare.

2. Când tovarășul lui spuse lui Isus cu batjocură: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși, și mântuiește-ne și pe noi”, acest om, care era desigur trist din pricina păcatelor sale, răspunde: „Nu te temi de Dumnezeu, acum când ești aproape să mori pentru păcatele tale?” El mai zise: „Noi primim răsplata cuvenită pentru fărâdelegile noastre; dar omul acesta n'a făcut nici un rău.” După această vorbind lui Isus, pe care acum îl credea că este Mielul lui Dumnezeu, ce moare pentru păcatele lumii, el spuse: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta”. Foarte repede îi sosi și răspunsul încurajator: „Adevăr zic fie astăzi, tu vei fi cu mine în raiu (cer).”

3. Printre gloata care stălea împrejurul crucii, se aflau și unii urmași ai Domnului Isus. Privind asupra mulțimii, Isus văzu pe Maria, mama Sa, și pe Ioan ucenicul iubit. „Când a văzut Isus pe mama Sa, și lângă ea pe ucenicul pe care-l iubi, a zis mamei Sale: „Femele, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta!” Și din ceasul acela ucenicul (Ioan) a luat-o la el acasă”.

4. Deodată însă a încetat vocile batjocoritoare, căci la miezul zilei soarele părea ca o pată pe cer. „Dela ceasul al șaselea până la ceasul al noulea s'a făcut întunec pe toată țara”. Gloata care era adunată împrejurul crucii fu cuprinsă de groază. Mulți se siliră să-și ia drumul înapoi spre cetate. Preoții, conducătorii, cărturarii și soldații erau îngrijorați de viața lor din pricina celor ce făcuseră.

5. În întunec și tăcere, Dumnezeu și cu ingerii Săi sfinți erau lângă cruce, însă prezența lor era ascunsă vederii lui Isus. El trebuia să sufere singur pentru păcatele lumii, căci dacă ar fi fost să sufere omul, nu mai trebuia să moară Domnul Isus în locul său. Domnului Isus i se pără că toată lumina și iubirea a fost îndepărtată dela El, și că El va fi separat pentru vecie de Tatăl Său din ceruri. În mare agonie El strigă cu voce puternică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit?” Tatăl Său nu-L părăsise, însă El îl făcuse să simtă ca unul care este părăsit pe vecie.

6. Pe la ceasurile trei, se ridică întunecul ce era deasupra mulțimii. Idată Isus spuse: „Mi-e sete”, Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet și l-au adus la gură. Când a luat Isus oțetul, a zis: „S'a isprăvit!” „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul”. O lumină străluci împrejurul crucii. Fața Domnului Isus lumină cu o strălucire asemenea soarelui. Atunci El își plecă capul pe piept și muri.

7. În ceasul în care muri Isus, preoții se aflau în templu unde aduceau jertfe. „Și îndată perdeaua din lăuntrul templului s'a rupt în două, de sus până jos, pământul s'a cutremurat, stâncile s'au despicat, mormintele s'au deschis și multe trupuri ale sfinților cari muriseră, au învia. Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui au intrat în sfânta cetate și s'au arătat multora”.

8. Dușmanii Domnului Isus erau cuprinși de groază din pricina faptelor pe cari le făcuseră. „Satașul, și ceice păziau pe Isus împreună cu el, când au văzut cutremurul de pământ și cele întâmplare, s'au înfricoșat foarte tare, și au zis: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!”

9. „Acolo erau și multe femei, cari priviau de departe; ele urmaseră pe Isus din Galilea, ca să-l slujească. Intre ele era Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob și a lui Iose, și mama fiilor lui Zebedeu”.

10. Domnul Isus fu răstignit în Vinerea

din sălămăna Paștelui. Eră împotriva legii evreești ca în ziua Sabatului să rămână corpurile atârinate pe cruce. Evreii „au rugat pe Pilat să sdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți, și să fie luați depe cruce.”

11. Ostașii au venit deci, și au sdrobit fluierile picioarelor celui dintâiu (tâlhar) apoi pe ale celui alt (tâlhar) care fusese răstignit împreună cu Isus. Când au venit la Domnul, și au văzut că murise, nu l-au sdrobit fluierile picioarelor; ci unul din ostași l-a străpuns coasta cu sulița; și îndată a ieșit sânge și apă, un semn de moarte.

12. Trebuie să ne mai amintim că toate acestea s'au întâmplat exact după cum au profetizat Scripturile cu privire la Domnul Isus. Întră regulile date în vechime fiilor lui Izrail cu privire la mielul de Paște, eră spus: „Niciunul din oasele lui nu vor fi sfărâmate”, și acest miel reprezentă pe Isus. Cu privire la moartea Domnului eră spus: „Privi-vor la Cel pe care L-au împuns”.

13. Aducerea aminte a acestei lecțiuni ne va ajuta să păstrăm în noi Spiritul lui Isus todeauna. Suferințele și moartea Lui pentru noi ne va face să-L iubim și să-l servim în tot timpul vieții noastre, pentru ca să putem fi cu El pe vecie. El spune fiecăruia:

„Eu dădui viața pentru tine,
Dar tu ce vrei să dai pentru Mine?”

Intrebări.

1. Ce știi despre cei doi tâlhari?
2. Ce zise unul dintre tâlhari? Ce a făcut în schimb cel alt tâlhar? Ce răspuns plin de încurajare ti dădu Isus număidecât?
3. Cine se află printe gloata din jurul crucii? Pe cine observă Domnul Isus? Ce spuse mamei Sale? Ce spuse El lui Ioan? Care lucru arată că Ioan a înțeles ce dorește Isus?
4. Ce schimbare avu loc pe neașteptate, la miezul zilei? Ce influență avu aceasta asupra oamenilor?
5. Cine eră cu Isus în întunec, pe când eră răstignit pe cruce? Pentru ce eră ascunsă prezența lor, dinaintea lui Isus? Lucrul acesta ce făcu să se pară lui Isus? Ca cine simți El?
6. Ce schimbare avu loc după amiază? Ce spuse Domnul? Ce au făcut cei ce ședeau acolo? În timp ce mulțimea aș-

teptă și observă, ce zise Isus? În mâinile cui s'a predat El? Unde se văzu atunci strălucirea lui Dumnezeu?

7. Unde se găsiu preoții în momentul când muri Isus? Ce s'a întâmplat în acest timp? După ce învie Isus, ce avu loc?

8. Cum se simțiră dușmanii Domnului Isus? Ce spuse sutașul și ceilalții?

9. Cine stătea deoparte și priviă cu atenție la cruce? Ce făcuseră aceste femei pentru Isus pe când El eră în viață?

10. In ce zi din săptămână muri Domnul Isus? Ce nu îngăduiă legea evreească? Ce au cerut evreii lui Pilat?

11. Ce au făcut ostașii celor doi tâlhari? Pentru ce nu au făcut la fel și lui Isus?

12. Ce trebuie să ne reamintim? Ce se spusesse oamenilor că nu trebuia să facă cu mielul pascal? Pe cine reprezintă mielul? Ce se mai spuneă despre moartea lui Isus?

13. Ce ar trebui să ne îndemne a face amintirea lecțiunii acesteia? Ce ar trebui să ne mâne să-L iubim și să-L servim toată viața? Ce spune El fiecăruia din noi?

Lecțiunea 9 — 28 August, 1926.

Immormântarea și învierea lui Isus.

Textul biblic: Mateiu 27, 27 — cap. 18, 4.

Texte paralele: Marcu 15, 42 — cap. 16, 4; Luca 23, 50 — cap. 24, 2; Ioan 19, 38 — cap 20, 1.

De memorizat: „Eu am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s'o fac”. Ioan 17, 4.

1. Când muri Isus pe cruce, ucenicii Lui își pierdură și ultiima speranță. Cu greu putură să creadă că a murit, fiindcă ei încă se mai gândiau că El se va coborî depe cruce, și va face de rușine pe vrăjmașii Lui. Ei erau atât de îndure-rași încât nu-și mai aduseră aminte că El le spusese că va muri, și că a treia zi va învia din nou. În tot acest timp, nu le-a spus nimic, care să-i încurajeze, și cu toate acestea ei avură pentru El o iubire mai mare decât mai înainte.

2. Ucenicii Ioan împreună cu femeile, rămăseră cât mai aproape de Isus și în-nainte și după ce El muri. Chiar și așa mori, corpul lui Isus le eră foarte scump. Ei nu voră să-L lase să fie purtat în bal-

jocură de acei soldași cruzi și să fie înmormântat cu oamenii păcătoși, deși ucenicii nu știau ce ar fi să facă cu El. În timp ce ei erau neliniști din această pricină, le veni în ajutor un om bogat, cu numele Iosif. Iosif fusese „ucenic al lui Isus, dar în ascuns, de frica iudeilor”. De data aceasta păși înainte încrezător și „s'a dus la Pilat, și a cerut trupul lui Isus. „Pilat a poruncit să i-l dea”.

3. „Nicodim, care la început se dusese la Isus, noaptea, a venit și el și a adus o amestecătură de aproape o sută litri de smirnă și de aloa. Smirna și aloa erau niște substanțe aromatice frumos mirositoare. Corpul Domnului Isus fu îngrijit cu o așa mare atenție, după cum se făcea la moartea celui mai bogat om din Ierusalim. Iosif și Nicodim se uniseră pentru a îngriji de corpul Domnului spre înmormântare.

4. Cu mare sfințenie coborîră depe cruce pe Domnul Isus, și când priviră corpul slab și înveșit, lacrimile ucenicilor căzură fără număr. Ei L-au înfășurat într'o pânză curată și albă, împreună cu substanțe aromatice. După aceea L-au pus în mormântul cel nou al lui Iosif, „pe care-l săpase în stîncă. Apoi a prăvălit o piatră la ușa mormântului, și a plecat. Maria Magdalena și cealaltă Marie erau acolo, și ședeau în fața mormântului.” Aceste femei iubiău pe Isus, și mai zăboviră lângă locul Său de odihnă chiar după ce se depărtaseră ceilalți.

5. În dimineața zilei următoare, care era Sabat, mai marii preoților și Fariseii veniră din nou la Pilat. Ei încă mai simțeau neliniște în privința lui Isus căci își amintiseră unele lucruri pe cari El le spusese, și cari fuseseră uitate de ucenici. Ei spuseră lui Pilat: „Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când încă eră în viață, a zis: „După trei zile voi învia”. Dă poruncă dar, ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-l fure trupul, și să spună norodului: „A înviat din morți!”....

6. „Pilat le-a zis: „Aveți strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.” „Ei au plecat, și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă.”

7. Însă preoții dăduseră regulile după cari să se facă sigilarea mormântului. La intrarea mormântului eră așezată o piatră mare. Peste piatră erau întinse niște frânghii, capetele lor erau prinse de stîncă

aceea solidă, iar peste ele eră pus sigiliul roman. A rupe un asemenea sigiliu însemnă o crimă, pedepsită cu moartea. O gardă de străjeri păzia locul de jur împrejur. Isus eră închis cu multă siguranță în mormântul Său dacă ar fi fost să rămână acolo pentru veșnicie.

8. În afară de străjerii romani, ce păziau mormântul Domnului Isus, se mai aflau încă și străjerii nevăzuți. Acolo eră Satan și cu îngerii lui. Dacă le-ar fi fost cu puțință ar fi vrut să lină mormântul închis pentru veșnicie. Dar și îngerii lui Dumnezeu păziau locul unde se odihniă Fiul lui Dumnezeu. În zorii zilei celei de a treia, „iată că s'a făcut un mare cutremur de pământ. Căci un înger al Domnului s'a pogorit din cer, a venit și a prăvălit piatra dela ușa mormântului, și a șezut pe ea. Înălțarea lui eră ca fu'gerul, și îmbrăcămîntea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți! Ingerul cel puternic strigă cu voce tare: „Fiul lui Dumnezeu vino afară; Tatăl Tău Te cheamă”. Și Isus, Fiul lui Dumnezeu, veni afară din mormânt, zicând: „Eu sunț învierea și viața”.

9. Cu drept cuvânt am putea întreba pe preoți și conducători: Unde este puterea strajei lor? Bravii ostași, cari de obicei nu se tem de nimic, deviniră fără putere în fața îngerului din cer. Ei îl văzură îndepărtând piatra cea mare dela ușa mormântului cașicum ar fi fost o pietricică. Ei îl auziră strigând: „Fiul lui Dumnezeu, Tatăl Tău Te cheamă, vino afară.” Ei înșiși văzură pe Domnul Isus ieșind din mormânt. Ei erau fără putere, neîndrăzînd să ridice mâna să oprească aceste lucruri.

10. Fiindcă Isus a înviat din morți, știm că moartea a fost învinsă. Mormântul nu are putere să țină pe vecie pe cei cari dorm în el. Când va veni Domnul Isus, vocea Sa va deschide mormintele poporului Său, după cum Tatăl l-a deschis pe al Lui, chemându-L afară.

Intrebări.

1. In ce stare se găseau ucenicii? In timp ce El eră pe cruce, ce mai gîndiau ei? Ce uitaseră ei?

2. Cine rămase cît mai aproape de cruce? Cum priviau corpul Domnului Isus? Cine le veni în ajutor?

3. Ce alt om bogat veni în ajutor? Ce

știți despre el? Ce aduse acum? Cum fu îngrijit corpul Domnului?

4. Cum dovediră acești ajutători durerea lor? Cum fu pregătit corpul lui Isus pentru înmormântare? Unde fu așezat? Cum fu închisă ușa mormântului? Cine mai zăbovi lângă acel loc, după înmormântare?

5. Ce au făcut preoții și fariserii?

6. Ce le-a spus Pilat? Cum au pus în aplicare planurile lor?

7. Ce știți despre această sigilare? Cine înconjură locul acela?

8. Pe lângă străjerii romani, cine mai veghea asupra mormântului? Care era dorința lor? Ce alți îngeri mai erau? Ce se întâmplă în zorii zilei a treia? Ce făcă îngerul din ceruri? Cum eră înfașurarea și veșmintele lui? Ce influență avu el asupra strajei? Ce făcă Domnul Isus?

9. Ce întrebare putem pune preoților și conducătorilor evrei? Ce putere eră mai mare decât straja romană. Ce văzură ei că făcă îngerul? Ce îl auziră spunând? Pentru ce nu putură ei să oprească aceste lucruri?

10. Ce știm noi cu privire la moarte? Ce face că mormântul să nu aibă putere? Cum se vor deschide mormintele poporului lui Dumnezeu?

Lecțiunea 10 — 4 Septembrie, 1926.

Vizitele la mormânt.

Textul biblic: Ioan 20, 1—18.

Texte paralele: Matei 28, 5—15; Marcu 16, 5—11; Luca 24, 3—12.

De memorizat: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul moarte?” 2 Cor. 15, 55.

1. După ce mai rămăseră la mormânt până seara, Maria și femeile cari erau cu ea se duseră la casele lor și se odihniră în ziua de Sabat. „În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea, și altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis de dimineață, și au adus miresmele pe cari le pregătiseră. Pe cale, femeile ziceau una către alta: „Cine ne va prăvăli piatra dela ușa mormântului?”

2. Femeile nu știau că mormântul a fost sigilat și că au fost puși soldați de pază. Nu mai știau nici că un înger a prăvălit piatra, și că Domnul Isus a înviat. Nu toate femeile au venit dintr'această direcție. Prima veni Maria Magdalena. De in-

dată ce văzu că piatra eră răsturnată, ea alergă îndărăt spre a găsi pe ucenici și a le spune.

3. După ce plecase ea, veniră și celelalte femei. Ele văzură că piatra fusese răsturnată, și că din mormânt strălucia afară o lumină, însă corpul Domnului Isus nu eră acolo. „Au intrat în mormânt, au văzut un tânăr șezând la dreapta, îmbrăcat într'un veșmânt alb, și s'au spăimântat.”

4. Ele se întoarseră să plece apoi, când îngerul le vorbi cu blândețe, zicând: „Nu vă spăimântați! Căutați pe Isus din Nazaret, care a fost răstignit: a înviat, nu este aici; iață locul unde îl puseseră. Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea; că acolo îl veți vedea, cum v'a spus. Atunci femeile ai ieșit afară din mormânt, și au luat-o la fugă, pentrucă erau cuprinse de cutremur și de spaimă. Și n'au spus nimănui nimic căci se temeau.”

5. În timp ce îngerul vorbise celorlalte femei, Maria căluse pe unii dintre ucenici. În cele din urmă găsi pe Petru și pe Ioan, și plină de durere le spuse; „Au luat pe Domnul din mormânt, și nu știu unde L-au pus.”

6. Petru și celalt ucenic (Ioan) au ieșit afară, și au plecat spre mormânt. Au început să alerge amândoi împreună. Dar celalt ucenic alergă mai repede decât Petru, și a ajuns cel dintâi la mormânt. S'a plecat și s'a uitat înăuntru, a văzut fășiile de pânză jos. Iar ștergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, nu eră cu fășiile de pânză, ci făcut sul și pus într'un alt loc singur. Atunci celalt ucenic (Ioan), care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat și el și a văzut și a crezut. După aceea acești ucenici foarte neliniștiți și știe unde eră Domnul Isus, „s'au întors acasă”. Se părea că ei nu își aminteau sau nu înțelegeau că Isus le spusese că va învia din morți.

8. Maria însoșise pe Petru și Ioan la mormânt, însă când acești doi ucenici se întoarseră la Ierusalim, ea mai rămăsese, și „ședeă afară lângă mormânt, și plângea. Pe când plângea, s'a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus; unul la cap și altul la picioare. „Femeie”, i-au zis ei „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: Pentrucă au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au dus.”

9. „După ce a zis aceste cuvinte, s'a întors, și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus. „Femeie!” i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?” Ea a crezut că este grădinarul, și i-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau”. Atunci cu însăș vocea Sa obișnuită îi zise: „Marie!” Ea îl recunoscu îndată și veni spre El, zicând: „Învățătorule”.

10. „Nu mă înșeală”, i-a zis Isus; căci încă nu M'am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și la Dumnezeul vostru”. Atunci Maria merse la ucenici și le dădu vestea înveselitoare. Isus se suise în ceruri și primise din partea Tatălui asigurarea că sacrificiul Său a fost desăvârșit, și că toți oamenii cari cred în El vor fi mântuiți. După aceasta Domnul Isus S'a pogorât pe acest pământ spre a putea încheia lucrul Său depe pământ și spre a fi văzut de ucenici ca ei să creadă că El a înviat.

11. După ce Domnul Isus se întoarse pe pământ, El întâlni alte femei cari fuseseră la mormânt și le zise: „Bucurați-vă!” Ele s'au apropiat să-l cuprindă picioarele, și-l s'au închinat. Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea; acolo Mă vor vedea”.

12. Maria Magdalena și celelalte femei se duseră în grabă la ucenici și le spuse că a văzut pe Isus, și că El vrea să-i întâlnească în Galilea. Însă cuvintele acestor femei credincioase li se păreau ucenicilor ca niște „basme, și nu le credeau”.

13. În timp ce se petreceau lucrurile acestea printre acei cari iubiau pe Isus, straja romană care fusese pusă să vegheze asupra mormântului se duse în cetate „și a dat de veste preoților, celor mai de seamă despre toate cele întâmplate.” Cu fețe palide și cu buze tremurânde ei spuseră cum a ieșit Isus din mormânt. Preoții erau cuprinși de spaimă.

14. Ei adunară pe preoții cei mai de seamă precum și pe bătrâni spre a hotărî ce este de făcut. Atunci Evreii „au dat ostașilor mulți bani, și le-au zis: „Spuneți așa: Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormiam noi, și L-au furat”. Ostașilor le eră teamă la început să spună că au adormit cât timp au fost de strajă, pentru ca să nu fie pedepsiți cu moartea pentru acest lucru, căci așa eră legea romană. Dar preoții făgăduiră că dacă va

azi Pilat lucrul acesta, ei îl vor înduplecă să nu pedepsească pe ostași. Astfel, „ostașii au luat bani, și au făcut cum i-au învățat. Și s'a răspândit șovnul acesta printre iudei până în ziua de astăzi”.

Intrebări.

1. Unde au mers femeile după ce mai rămaseră la mormântul lui Isus până seara? Ce au mai făcut ele?

2. Ce nu știau femeile? Cine veni mai întâiu? Ce făcu de îndată când văzū că piatra fusese prăvălita?

3. Când veniră și celelalte femei, unde văzură strălucind o lumină? Ce mai văzură?

4. Ce se grăbiră femeile să facă? Ce le spuse ingerul? La ce le spuse să pri-nească? Cui trimise el o veste? În ce constă această veste? Ce dovedește că femeilor le eră meru teamă?

5. Pe care dintre ucenici găsi Maria? Ce veste tristă îi spuse?

6. Ce făcu Petru și Ioan? Cine veni cel dintăiu la mormânt? Ce văzū Ioan?

7. Ce făcu Petru când veni? Ce văzū în mormânt? Ce făcu Ioan? Unde merseră ei după aceea? Ce nu își amintiau și nici nu înțelegeau?

8. Ce știi despre cele întâmplare cu Maria la mormânt?

9. După aceea ce a făcut Maria? Cu cine credeă că vorbește? Ce au vorbit? Cum i s'a făcut cunoscut?

10. Pentru ce nu vroia Isus să se atingă de El? Ce veste trimise ucenicilor? Ce asigurare li daduse Tatăl Său? Pentru ce se mai întoarse pe pământ?

11. Pe cine întâlni când se reîntoarse? Ce le spuse?

12. Ce vesti înveselitoare aduse Maria și celelalte femei, ucenicilor? Cum socotiră ei aceste cuvinte?

13. În timp ce se întâmplau aceste lucruri, ce făcuseră străjerii romani? În ce chip au fost influențați ostașii de cele ce văzuseră? Ce le spuseseră preoților?

14. Ce minciună cerū preoții să spună ostașii? Ce le dadū spre a-i hotărî să facă acest lucru? De ce se temeau soldatii? Ce promisese preoții să facă pentru ei? Ce cuvinte se spua de obicei printre evreii din ziua de astăzi?